

Respect pentru oameni și cărți

Steve Jobs l'uomo che ha dato l'anima al computer

Pierdomenico Baccalario

Copyright © 2016 Edizioni EL s.r.l., Trieste, Italy

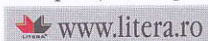
Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Steve Jobs, omul care a dat viață computerului

Pierdomenico Baccalario

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană: Geanina Tivdă

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Sinziana Cotoară

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BACCALARIO, PIERDOMENICO

Steve Jobs, omul care a dat viață computerului /

Pierdomenico Baccalario; trad.: Geanina Tivdă. - București:

Litera, 2019

ISBN 978-606-33-2904-3

I. Tivdă, Geanina trad.)

52

929

Pierdomenico Baccalario

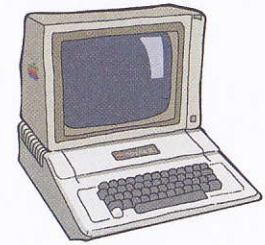
Steve Jobs,

omul care a dat viață computerului

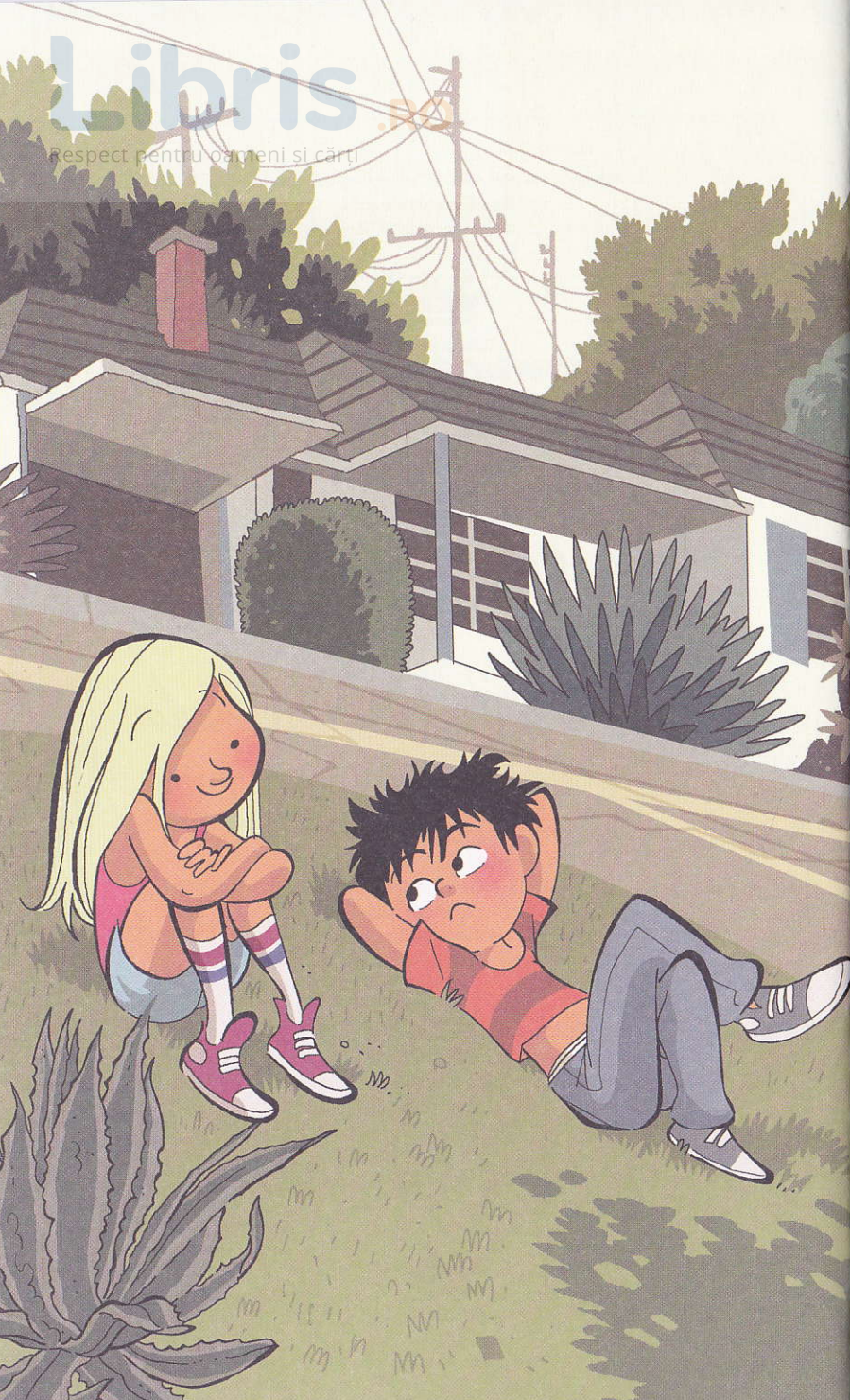

București

2019

Capitolul 1 - Paul	5
Capitolul 2 - Rick	10
Capitolul 3 - Woz	14
Capitolul 4 - Chrisann	21
Capitolul 5 - Nolan	27
Capitolul 6 - Kobun	33
Capitolul 7 - Mike	40
Capitolul 8 - Scotty	49
Capitolul 9 - Mac	58
Capitolul 10 - George	64
Capitolul 11 - Steve	69
Steve Jobs astăzi	73

Steve stătea întins

pe pajiștea din fața casei, și fetița era lângă el. Locuia pe Diablo Avenue la numărul 286 în Mountain View, California. Din garajul din spatele lor se auzeau un radio și zgomotul făcut de sculele tatălui său, care meșterea la caroseria unei mașini. Casa de deasupra garajului era modestă, dar bine organizată. Orașelul în care locuiau era liniștit și făcea parte din Santa Clara Valley, regiunea de șaizeci și cinci de kilometri pătrați unde în acei ani se declanșase revoluția electronică. În vecinătate mai erau și alte garaje, în care se produceau celule fotovoltaice, microfoane, baterii, radare. Pe terenul de șapte sute de acri al universității, rectorul făcuse un parc industrial care

să găzduiască toate companiile care ar fi dorit să pună în practică ideile studenților de la inginerie. Era mai ușor să găsești un inginer ținut, care lucra la cine știe ce brevet nebunesc, decât un aprozar. La două străzi de casa lui Steve, boxele radioului păreau să explodeze din când în când. De fapt, erau chitare electrice. Sau vocea nazală a lui Bob Dylan.

Steve îi spuse fetei:

– Știi că sunt adoptat?

– Înseamnă că părinții tăi adevărați nu te-au dorit? răspunse ea.

Se numea Lisa.

Când auzi aceste cuvinte, Steve simți că în capul lui explodează ceva. Se întoarse acasă țipând. Și fu nevoie de tot calmul din lume pentru a-l ajuta să-și revină.

– Noi nu ne-am dorit să adoptăm un copil, Steve, îi spuse tatăl său. Noi te-am vrut pe tine. Numai pe tine. Ești special.

Și nu era numai pentru ei.

Nu-și întâlni niciodată părinții adevărați, chiar dacă ei încercară să-l găsească atunci când devenise Steve Jobs. Singurii săi părinți erau Paul și Clara Jobs, nici nu se gândea altfel. Și mai era și sora lui. Clara își dorise să stea în California, aproape de ocean. Paul era în stare să facă orice cu mâinile: era mecanic auto și-și câștiga existența reparând orice fel de motor. Încercase să-l atragă pe Steve să lucreze în service de când era foarte mic. Lipise pe pereții garajului postere cu mașini și, înainte să schimbe o piesă, i-o arăta lui Steve, explicându-i ce anume era, la ce folosea și ce avea de gând să facă cu ea. Scaune, jante, faruri, geamuri, țevi de eșapament, de toate.

Când avea nevoie de ceva, cei doi se urcau în mașină și dădeau o fugă la depozitul de fiare vechi. Steve se ocupa de piese, carburatori, dinamuri, manivele și ștergătoare de parbriz, iar tatăl lui negocia prețul până la ultimul cent, dat fiind că se pricepea mai bine decât orice vânzător.

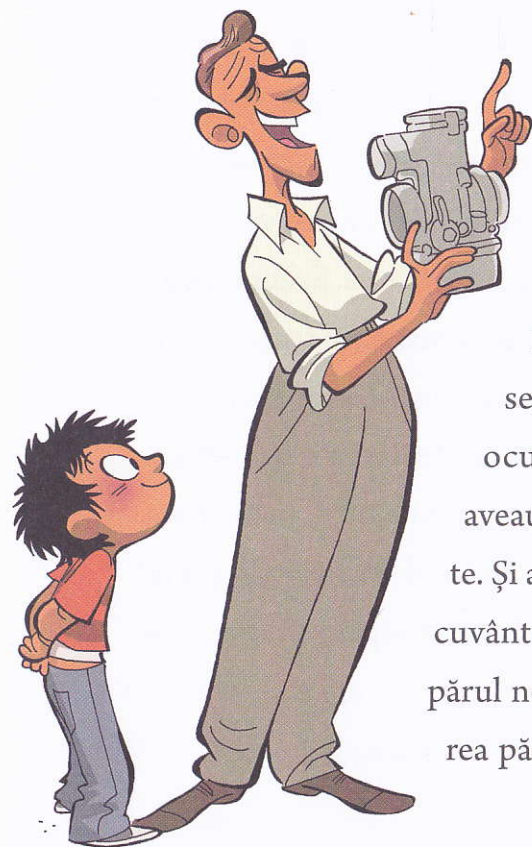
Prețul era un aspect important.

— Dar știi ce este și mai important, Steve? Să montezi bine și peretele din spate al dulapurilor, chiar și părțile pe care nu le vede nimeni niciodată. Este important nu numai ceea ce se vede, ci și ceea ce este ascuns.

Toată lumea avea încredere în Paul Jobs: știa că pu-

nea la punct mai bine decât oricine mașinile uzate. Câștiga o sută, două sute de dolari și-i economisea pentru studiile lui Steve.

El și Clara le promisese avocaților care se ocupaseră de adopție că aveau să-l trimită la facultate. Și aveau de gând să-și țină cuvântul, căci acel băiețel cu părul negru și bogat, cu privirea pătrunzătoare, cu atenția

veșnic în alertă nu era doar mult mai încăpățânat și mai inteligent decât ei, ci era un diavol în toată puterea cuvântului. Un mic geniu.

Și știa și el acest lucru.

În clasele primare,

Steve îl cunoscuse pe Rick Ferrentino. Mergeau la școala „Monta Loma“, o clădire joasă și urâtă, la patru străzi distanță, și amândoi aveau o plăcere deosebită să facă tot soiul de glume. Odată, împrăștiară printre colegi fluturași pe care scria: „Mâine aduceți cu voi la școală animalele de companie“. Și a doua zi nu lipsi mult să se închidă școala. Cu o altă ocazie, schimbaseră între ele lacătele de la bicicletele colegilor, așa că nimeni nu mai putu să o ia pe-a lui. Iar când hotărâră să pună o bombă minusculă sub scaunul doamnei Thurman, directorul, îngrijorat, îl chemă pe Paul Jobs.

– Dacă nu reușiți să-i stârniți interesul, dumneavoastră sunteți de vină, răspunse el.

Și avea dreptate într-o oarecare măsură: școala știa că micuțul pezevenchi era extraordinar de inteligent și, poate ca să scape de el, îl lăsase, în mod cu totul excepțional, să treacă din clasa a IV-a direct într-a VI-a.

Și astfel, Steve se trezi la Crittenden Middle School, în mijlocul unui cartier terorizat de răfuielele dintre bande.

Și încercă să treacă neobservat.

Când ajunse la liceu, școala era la cincisprezece străzi distanță de casă: era un campus verde cu clădiri roz cu două etaje, proiectat de un arhitect care până atunci construise doar închisori. Lui Steve îi plăcea mult să meargă pe jos, căci astfel se putea opri și la garajul domnului Larry Lang, un pasionat de amplificatoare. Tot dând târcoale prin fața casei acestuia, Steve reuși să primească în dar un microfon cu